

Hồi 28**Thất chí đau lòng chân tình sinh ái niệm****Kim châm cứu nạn bệnh lạ đau lòng ai**

Những kẻ vừa mới xông ra ngoài chính là vợ chồng Hàn Trọng Sơn, hai người bọn chúng cùng bốn tên bồ khoái bao vây Hoàng Pháp đại sư, bốn tên bồ khoái võ công kém hơn, chỉ trong chớp mắt đã bị Hoàng Pháp đại sư đánh trọng thương, nửa canh giờ sau lại có bốn tên võ sĩ bị ông ta đánh ngã. Vợ chồng Hàn Trọng Sơn thất kinh cố gắng chống đỡ. Võ công Hoàng Pháp đại sư chỉ kém Thiếu Lâm tam lão, vợ chồng Hàn Trọng Sơn tuy là hảo thủ thuộc hàng nhất đẳng nhưng cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi. Có điều Hoàng Pháp đại sư cũng không thoát ra được.

Trận đánh diễn ra một lúc lâu, Hoàng Pháp đại sư nôn nóng trong lòng, lo rằng bên đối phương sẽ có cao thủ đến, ông ta ngầm vận chân lực nội gia múa chưởng một vòng rồi đâm quyền ra. Hàn Trọng Sơn giơ ngang chưởng đỡ lại nhưng nào được, bình một tiếng, quyền phong đã quét trúng sườn phải, cả thân người bị đẩy ra đến cổng.

Diệp Hoàn Ba đánh hờ một kiếm phóng người toan chạy, Hoàng Pháp đại sư nhảy bổ ra cửa, chợt nghe tiếng kêu tu tu, một vật đen thui bắn tới, Hoàng Pháp đại sư tung người né tránh, món ám khí ấy thật lạ, có thể bay vòng trở lại, Hoàng Pháp đại sư cả giận vỗ tới một chưởng, chưởng phong quét ra, món ám khí bay vào vách tường. Hoàng Pháp đại sư co giò toan đuổi theo, nào ngờ ám khí chạm vào vách tường đột nhiên bắn lên, Hoàng Pháp đại sư thấy gót chân đau nhói, té ra ám khí đã móc vào đến xương chân. Hoàng Pháp đại sư dùng hai ngón tay kẹp vào rút ám khí ra, khi đuổi ra bên ngoài thì vợ chồng Hàn Trọng Sơn đã biến mất. Món ám khí mà Hoàng Pháp đại sư trúng chính là Hồi hoàn câu của Hàn Trọng Sơn. Vương Ngạo đang ác đấu với Phùng Lâm, thấy vợ chồng Hàn Trọng Sơn hô nhau bỏ chạy, Hoàng Pháp đại sư rượt ra đến cửa khiến y hoảng vía cũng phóng người bỏ chạy. Phùng Lâm đang định đuổi theo, chợt bên tai có người kêu: “Cô nương đừng đuổi nữa! Để lão nạp xem thử, cô nương đã trúng ám khí”. Phùng Lâm chưng hửng, chỉ thấy nhà sư ấy đứng trước mặt mình. Nàng thầm nhủ: “Lão hòa thượng này thật lợi hại, vừa nhìn đã nhận ra mình là nữ cải dạng nam trang. Mình trúng ám khí gì?” Hoàng Pháp đại sư cầm tay Phùng Lâm, sờ nhẹ vào, mặt chợt biến sắc kêu lên: “Đây là ám khí Thất sát bạch mi châm của Đường gia Tứ Xuyên”.

Phùng Lâm không biết ám khí Thất sát bặt mi châm là gì, cũng không biết Đường gia Tứ Xuyên là thế nào, chỉ cười hỏi: “Lão hòa thượng, ông thật là có bản lĩnh, có thể đánh bọn vợ chồng Hàn Trọng Sơn bỏ chạy. Ông đã trúng Hồi hoàn câu của bọn chúng. Chắc đau lắm. Nhưng tôi chẳng đau tí nào cả, ông hãy tự trị cho mình trước”. Hoằng Pháp nghe nàng không những biết tên của Hàn Trọng Sơn mà còn biết cả loại ám khí mà mình vừa mới trúng, bất giác ngạc nhiên, vội vàng hỏi: “Sư phụ của cô nương là ai? Cô nương tên là gì?” Phùng Lâm chưng hửng, vốn định không muốn nói nhưng thấy nhà sư mặt mũi hiền từ, lại đối xử với mình tốt, buột miệng nói: “Tôi có rất nhiều sư phụ, vợ chồng Hàn Trọng Sơn cũng là sư phụ của tôi, nhưng lão hòa thượng đừng lo, tôi sẽ dạy ông cách trị thương”. Hoằng Pháp vừa nghe cảm thấy rất bất ngờ.

Phùng Lâm mỉm cười tiếp tục nói: “Hồi hoàn câu không có độc, có lẽ móc câu đã ăn sâu vào thịt, ông dùng từ thạch hút ra là được. Ông xem, đơn giản biết bao nhiêu”. Phùng Lâm thầm nhủ: “Mình chỉ như bị mũi cắn mà ông ta lo lắng đến thế, chắc là võ công của ông ta tuy cao nhưng không rành ám khí”. Phùng Lâm nghĩ nhà sư này đối xử tốt với mình, lại muốn thừa cơ cho ông ta thấy mình hiểu ám khí như thế nào mà không biết rằng đã múa rìu qua mắt thợ.

Hoằng Pháp đại sư bật cười, thầm nhủ: “Đứa trẻ này thật đáng yêu, đáng tiếc thích tỏ ra thông minh, không biết trời cao đất dày”. Té ra Thất sát bặt mi châm là loại ám khí cực độc của Đường môn Tứ Xuyên, nhỏ tựa như lông nên được gọi là bạch mi châm. Khi cắm vào người, sẽ thuận vào buồng máu mà đến buồng tim, thần tiên cũng khó cứu. Phùng Lâm bị trúng châm ở cổ tay, có lẽ bảy ngày sau bạch mi châm sẽ đến buồng tim. Vả lại trong vòng ba ngày mà không thể ngăn độc châm dâng lên, sau này dù có thuốc giải cũng tàn phế. Chỉ có nhà họ Đường mới có thuốc giải, Vương Ngạo là con rể của nhà họ Đường ở Tứ Xuyên, y vốn không phải muốn lấy mạng Phùng Lâm mà chỉ vì muốn buộc nàng đầu hàng. Không ngờ việc diễn ra quá bất ngờ, Vương Ngạo vội vàng bỏ chạy, lúc này cũng không biết đã ở nơi nào nên chẳng thể nào xin được thuốc giải.

Hoằng Pháp đại sư cười xong rồi lại lo, thấy nàng xinh xắn đáng yêu, nếu để nàng biết trong vòng bảy ngày sẽ độc phát thân vong không biết nàng sẽ đau lòng thế nào. Chùa Thiếu Lâm tuy có nhiều linh dược nhưng lại không có thứ trị Thất sát bạch mi châm.

Hoằng Pháp đại sư thầm lo, Phùng Lâm thấy ông ta im lặng không nói, cười rằng: “Ông có thể đi được không? Nếu không được tôi sẽ tìm từ thạch cho ông”. Hoằng Pháp đại sư chấp tay nói: “Tiểu cô nương có lòng dạ Bồ Tát, lão nạp xin đa tạ. Tôi không cần dùng từ thạch, cô nương đừng lo cho tôi. Nhưng vết thương của cô nương” Hoằng Pháp đại sư không nỡ nói lời thực, chỉ đành ấp úng, Phùng Lâm nói: “Thế nào?” Hoằng Pháp

đại sư lấy ra ba viên thuốc: “Cô nương uống mỗi ngày một viên. Sau đó đến chùa Thiếu Lâm ở Phổ Điền Phúc Kiến, cứ bảo rằng trên đường gặp được lão nạp, lão nạp kêu cô nương đến, họ sẽ giữ cô nương lại”. Loại thuốc này chính là tiểu hoàn đơn, tuy không phải là thuốc giải nhưng trong vòng năm ba ngày có thể ngăn độc khí dâng lên, trong vòng một tháng không đến nỗi độc phát thân vong. Hoàng Pháp đại sư tính toán, trong vòng hai ngày ông ta sẽ đến phủ nha Hà Nam bắt Vương Ngạo buộc y đưa ra thuốc giải. Nhưng không biết có thành công hay không nên không dám nói trước. Hoàng Pháp đại sư là tội phạm của triều đình nên không dám dắt Phùng Lâm đi cùng.

Phùng Lâm cầm viên thuốc, cười hì hì: “Thuốc này có đắng không?” Hoàng Pháp nói: “Không đắng, không đắng. Hãy mau nuốt vào. Có người đến, lão nạp phải đi đây!” rồi phóng lên nóc nhà bỏ chạy, Phùng Lâm thấy chân trái của ông ta tuy bị thương nhưng đi lại vẫn nhanh nhẹn, lúc này trăng đã lên đến giữa bầu trời, dưới ánh trăng có hai bóng người đuổi tới, một người chính là Đường Hiểu Lan. Phùng Lâm kinh hoảng, chỉ lo Đường Hiểu Lan đi cùng với Lữ Tứ Nương đến bắt mình.

Nàng liền đứng dậy chạy thật nhanh, chợt nghe nhà sư lên tiếng hỏi: “Đường Hiểu Lan, có phải người và Trần đại ca đấy không?” Phùng Lâm thầm nhủ: “Ồ, té ra họ quen biết nhau”. Nàng càng chạy nhanh hơn, nhà sư và Đường Hiểu Lan không đuổi theo, chắc là Đường Hiểu Lan chưa phát hiện ra nàng mà nhà sư cũng bận trò chuyện với họ.

Phùng Lâm chạy một hồi đã đến trấn nhỏ, thầm nhủ: “Mình cần gì phải lên Phổ Điền ở Phúc Kiến, Tung Sơn ở gần đây, muốn đến Thiếu Lâm tự sao lại bỏ gần lấy xa. Vả lại chùa Thiếu Lâm ở Tung Sơn nổi tiếng hơn Thiếu Lâm ở Phúc Kiến nhiều”.

Chạy được khoảng hai ba mươi dặm trời vẫn chưa sáng, Phùng Lâm mệt rũ rời, cởi áo ngoài nằm xuống ở sườn núi, không bao lâu thì ngủ thiếp đi.

Trong mơ màng nàng chợt nghe tiếng bước chân, Phùng Lâm xoay người lại, chợt có người kêu: “Ồ có thiếu nữ ngủ ở đây!” Phùng Lâm bật người dậy định thần nhìn, sợ đến nỗi chẳng còn muốn ngủ nữa, hai người ấy chính là Vương Ngạo và Diệp Hoành Ba.

Số là sau khi Hàn Trọng Sơn và Diệp Hoành Ba, không lâu sau hội họp với Vương Ngạo, Hàn Trọng Sơn bị trúng một chưởng của Hoàng Pháp đại sư tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng phải nghỉ ngơi vài ngày, Vương Ngạo đã trúng độc đao, chất độc dần dần phát tác. Hàn Trọng Sơn nói: “Lão lừa trọc Hoàng Pháp đã trúng Hồi hoàn câu của ta, mục già hãy đuổi theo y. Ta sẽ kêu Thiên Diệp sư đệ giúp bà”. Rồi lại bảo với Vương Ngạo: “Người đã trúng độc đao của nha đầu, hãy bắt ả để lấy thuốc giải”. Thật ra Hàn Trọng Sơn cũng có thuốc giải nhưng sợ Vương Ngạo không chịu ra sức nên mới không đưa cho y, chỉ cho y hai viên thuốc giải độc bình thường rồi thúc y đuổi theo.

Phùng Lâm đứng vọt dậy, xoay người toan bỏ chạy, Diệp Hoàn Ba giơ ngang kiếm chặn lại, Phùng Lâm giơ ngang kiếm chặn lại. Phùng Lâm đánh một chiêu Cơ ứng lược vũ đâm qua. Diệp Hoàn Ba cười ha hả: “Người còn có bao nhiêu sức mà dám đấu kiếm với sư nương!” rồi chặn ngang thanh kiếm ra ngoài, chiêu này công thủ đều có rất lợi hại. Nhưng Diệp Hoàn Ba sợ ngộ thương Phùng Lâm không dám dốc hết toàn lực, chỉ gạt hờ một cái, tưởng rằng kiếm của Phùng Lâm bị mụ gạt bay, nào ngờ Phùng Lâm ngày nay chẳng phải lúc trước, hai kiếm giao nhau, cây kiếm của Diệp Hoàn Ba bị gạt ra, mụ ta thất kinh thối lui: “Hừ, sao ả nha đầu tiến bộ thần tốc đến thế?” rồi mụ không dám sơ ý, đâm soạt soạt mấy kiếm đè bẹp kiếm thế của Phùng Lâm.

Diệp Hoàn Ba dốc bản lĩnh thật sự ra, Phùng Lâm đương nhiên không phải là đối thủ của mụ, nhưng trong vòng năm bảy mươi chiêu vẫn chưa nao núng. Vương Ngạo định xông lên, Diệp Hoàn Ba quát: “Không cần người giúp đỡ, lão nương không tin chẳng bắt được ả!” kiếm chiêu đánh gấp, lập tức nhốt Phùng Lâm trong làn kiếm quang. Có điều Diệp Hoàn Ba chỉ muốn bắt sống, nên Phùng Lâm tuy gặp nguy hiểm nhưng vẫn có thể chống đỡ nổi.

Khoảng năm mươi chiêu nữa lại trôi qua, Diệp Hoàn Ba thấy chẳng còn mặt mũi nào, toan đánh liều đâm nòng bị thương, thế là kiếm chưởng đều sử dụng, kiếm đâm vào ma huyết, chưởng đoạt binh khí, Phùng Lâm cố gắng chống đỡ mấy chiêu mà rất vất vả, xem ra sắp bị bắt sống, chợt có người kêu: “Anh muội, có phải muội đấy không?” Phùng Lâm không dám quay đầu giơ kiếm chống trả, lớn giọng đáp, Lý đại ca, mau đến đây giúp muội!” Diệp Hoàn Ba đè kiếm xuống, khiến Phùng Lâm chẳng thể nào giở kiếm lên được, tay trái xĩa vào ma huyết của nàng!

Ngay lúc này Lý Trị đã phóng tới, tay phải cầm trường kiếm gạt qua, đánh bật cái câu liêm thương của Vương Ngạo ra, chưởng trái đẩy về phía trước, hóa giải chiêu số điểm huyết của Diệp Hoàn Ba. Diệp Hoàn Ba nhận ra đó là chàng thiếu niên mà mình đã gặp ở Tam Đàm Ấn Nguyệt, cười hì hì nói: “Lại thêm một tên khâm phạm nữa!” kiếm chiêu chợt nở rộ đánh về phía Lý Trị, Lý Trị xoay chui kiếm, đâm vào be sườn của kẻ địch. Diệp Hoàn Ba đánh ra một chiêu Phong hầu đoạt ấn, toan chặn kiếm của Lý Trị lại, nào ngờ kiếm chiêu vừa mới thi triển, kiếm của Lý Trị đã đâm tới phía bên phải, Diệp Hoàn Ba bị chàng ta đánh luôn mấy quai chiêu khiến chân tay luống cuống, Phùng Lâm nháy ra, Diệp Hoàn Ba lớn giọng kêu: “Vương Ngạo, đối phó ả nha đầu!” Vương Ngạo triển khai câu liêm thương chạy đến trợ chiến, trong lòng cười thầm: “Té ra cả hai đứa trẻ mà đánh cũng không lại, thế mà còn lên mặt!”

Bốn người vừa hợp đã phân, kiếm của Lý Trị theo sát Diệp Hoàn Ba, hai bên đều thi triển đòn sát thủ, từ dưới rừng đánh lên tới trên núi. Kiếm pháp của Lý Trị rất quái dị,

thiên hạ chẳng ai địch nổi, Diệp Hoàn Ba có công lực tuy cao nhưng trong nhất thời cũng bị lọt xuống thế hạ phong. Phùng Lâm thấy Lý Trị đến thì tinh thần phấn chấn, nàng đã có kinh nghiệm đêm qua, đánh Vương Ngạo mà không cần tiến gấp, chỉ triển khai Vô Cực kiếm pháp loang loáng che kín môn hộ. Vương Ngạo đánh liền hai mươi chiêu người dần dần đuối, miệng khát khô, biết rằng chất độc đã phát tác, thế công đành chậm lại.

Phùng Lâm cười hì hì: “Tên cẩu tặc nhà người chẳng qua chỉ có thế, sao còn chưa mau đầu hàng!” võ công của Vương Ngạo trên thực tế hơn nàng, chỉ vì độc tính phát tác quá nhanh nên không cầm cự nổi, giận dữ cười lạnh: “Nha đầu ngang ngạnh, người đã trúng độc châm của ta, trong bảy ngày chắc chắn sẽ mất mạng, thế mà còn làm hung!”

Phùng Lâm cười ha hả, nói: “Nói càn!” rồi đột nhiên chuyển thủ làm công, sử dụng Đạt ma kiếm pháp mà Ung Chính đã từng dạy cho nàng, chỉ trong vòng mười chiêu đã khiến Vương Ngạo luống cuống. Vương Ngạo kêu: “Người không tin lời ta? Có phải huyết khúc trì của người đang đau nhói hay không?” huyết khúc trì nằm ở giữa khớp cổ tay, Vương Ngạo tính rằng bạch mi châm từ huyết quản đi lên, giờ đây đã đến gần huyết khúc trì, bởi vậy mới lên tiếng cảnh cáo, không ngờ Phùng Lâm đã uống tiểu hoàn đơn của Hoàng Pháp đại sư, bạch mi châm đã bị huyết dịch chặn lại, tạm thời không dâng lên, bởi vậy không cảm thấy đau đớn. Phùng Lâm thấy y toát mồ hôi, tưởng rằng y dọa dẫm mình, cười hì hì nói: “Xem thử là ai chết trước!” thế rồi kiếm chiêu càng hiểm hóc hơn, chỉ trong chớp lát Vương Ngạo đã trúng hai nhát kiếm, y lướt sang Diệp Hoàn Ba, Diệp Hoàn Ba đang đánh nhau rất hăng với chàng thiếu niên, không ai hơn được ai, y nghĩ bụng Diệp Hoàn Ba không thể nào giúp cho mình được nữa, bất giác nhụt khí, nói với giọng van vãn: “Ta chết người cũng chẳng sống, chi bằng chúng ta trao đổi thuốc giải, đôi bên không phạm nhau!” Phùng Lâm cả cười: “Nếu người cầu xin, có lẽ ta sẽ tha cho người, người có ý đồ uy hiếp, ta không thể tha được cho người!” rồi nàng xoáy thanh kiếm một cái, cây câu liêm thương của Vương Ngạo vượt khỏi tay rơi xuống. Vương Ngạo nhìn Phùng Lâm rồi kêu: “Ngọc mạo hoa dung, đáng tiếc, đáng tiếc!” Phùng Lâm tức giận nói: “Đáng tiếc thế nào?” rồi nàng vung kiếm đâm từ trước ngực ra tới sau lưng của Vương Ngạo!

Lý Trị và Diệp Hoàn Ba đều dốc hết bản lĩnh, Lý Trị hơn ở chỗ kiếm pháp quỷ dị, Diệp Hoàn Ba hơn ở chỗ công lực thâm hậu, đôi bên đọ nhau hơn trăm chiêu, Lý Trị toát mồ hôi trán, hơi thở gấp gáp, Diệp Hoàn Ba đang chuyển thủ thành công liên tục chiếm được tiên cơ, chợt nghe Vương Ngạo kêu thảm, bất giác lạnh mình thâm nhủ: “Nếu hai người bọn chúng liên thủ chắc mình sẽ thua to”. Thế rồi đánh hờ ra một chiêu rồi chạy như bay, còn Lý Trị thì thở phì phò gọi Phùng Lâm mà không đuổi theo.

Phùng Lâm nhớ lại trước kia mình đã mặc khi chàng bị thương mà lòng hổ thẹn, Lý Trị cười nói: “Anh muội, huynh tìm muội đến khổ. Chẳng phải muội rất thân thiết với mẹ già lúc nãy sao? Ba năm trước ở Tam Đàm Ấn Nguyệt, muội cùng đi với mẹ ta mà giờ đây sao lại đánh nhau với mẹ?” Phùng Lâm mỉm cười nói: “Muội thích thân thiết với ai cũng được, có gì là lạ? Mẹ yêu phụ này bức hiếp muội, muội không thích mẹ ta nữa”.

Lý Trị thầm mừng, nghĩ rằng: “Dẫu sao nàng cũng không mất hết Lý Trị, nay đã phân biệt được người tốt kẻ xấu. Nàng còn nhỏ không hiểu biết việc đời, mình phải giúp nàng mới được”. Chàng chợt thấy Phùng Lâm nhú mày thì hỏi: “Anh muội, muội đã bị thương à?” Phùng Lâm nói: “Không, chỉ là ở gần huyết khúc trì hơi đau, không biết là vì có gì?” nói xong thì chợt nhớ đến lời Vương Ngạo, bất giác thất kinh. Té ra Phùng Lâm uống tiểu hoàn đơn, tạm thời kìm chế được bạch mi châm, nhưng sau một hồi kịch đấu, huyết lưu chảy gấp, bạch mi châm dần dần dâng lên. Lý Trị cũng hiểu chút ít y đạo, thế là đưa tay chạm vào cổ tay nàng, Phùng Lâm đỏ mặt, Lý Trị chẳng hề để ý vì từ nhỏ chàng và Phùng Anh vẫn thường chơi đùa bên nhau, chàng chợt thất kinh kêu: “Muội đã bị thương bởi ám khí có độc! Ám khí này chắc chắn rất nhỏ, chắc là mai hoa châm!” Phùng Lâm nói: “Không phải mai hoa châm, hình như là Thất sát bạch mi châm”.

Lý Trị thất kinh, mồ hôi trán tuôn xuống ròng ròng. Phùng Lâm thấy chàng căng thẳng như thế thì kinh hãi hỏi: “Có phải Thất sát bạch mi châm rất lợi hại không?” Lý Trị vội hỏi: “Ai đã nói cho muội biết? Có phải muội đã thực sự trúng Thất sát bạch mi châm không?” Phùng Lâm chỉ Vương Ngạo, nói: “Chính là y đã cho muội biết, y đã bắn ra Thất sát bạch mi châm. Y còn nói, bảy ngày nữa muội sẽ độc phát thân vong!” rồi nàng nghiêng đầu nghĩ ngợi, cười nói: “Hừ, muội không tin. Lúc nãy y còn đòi trao đổi thuốc giải với muội, muội cứ mặc kệ y. Y cứ tưởng muội là trẻ con, muội không mắc lừa y đâu”. Lý Trị vừa nghe thì sợ đến nỗi mặt tái xanh, không đợi nàng nói xong đã vội vàng bước lên lục soát trên người Vương Ngạo, Phùng Lâm che mặt nói: “Hừ, y chết trông thật khó coi, lôi xác sang một bên, muội không muốn nhìn”.

Lý Trị không thềm để ý, chàng lấy ra được một ống ám khí, mở nắp ống thì bên trong có mấy cây tiểu hoa châm nhỏ như lông trâu, Lý Trị đau nhói lòng, vội vàng tiếp tục lục soát mà chẳng tìm thấy thuốc giải, Phùng Lâm nói: “Người không nghe lời ta, ta phải đi đây!” rồi nàng chạy đến bên mép núi, Lý Trị vội vàng kêu: “Muội đừng chạy!” rồi đá cái xác sang một bên, lấy lá cây che kín. Phùng Lâm bật cười nói: “Ta không chạy nữa. Này, Thất sát bạch mi châm có lợi hại thật không?”

Lý Trị thấy nàng chết đến nơi mà vẫn không hề biết, cứ vui đùa như một đứa trẻ, vừa đau lòng vừa lo lắng, hỏi: “Bình khí của người này đâu?” Phùng Lâm trả lời: “Rơi xuống sông rồi”. Nước sông chảy cuộn cuộn, xem ra chẳng tìm được nữa. Thuốc giải của

Vương Ngạo được giấu trong cây thương, dù Lý Trị có tìm được cũng không biết cách phá cơ quan, huống chi đã không thể nào tìm được nữa.

Lý Trị đã biết lai lịch của Thất sát bạch mi châm, thâm tính: “Từ đây đến Tứ Xuyên ít nhất cũng phải đi hơn một tháng, dù Đường gia có chịu cho thuốc giải cũng chẳng kịp”. Trong lòng lo lắng nên bất giác rơi lệ, rồi lại nghĩ: “Nhưng không thể cho Anh muội biết, nàng biết chắc chắn sẽ sợ chết, dù không thể cứu được cũng phải để cho nàng sống vui trước khi chết”. Chàng len lén quay đi lau nước mắt. Nhưng Phùng Lâm đã thấy, trong lòng rất cảm động, thầm nhủ: “Trước đây khi chàng ta bị thương mình bỏ chàng, thế mà chàng chẳng trách gì mình, giờ đây mình đã trúng ám khí, chàng còn lo hơn mình gấp trăm lần. Ôi chao, người này tuy không thông minh lắm nhưng cũng thật hiếm có”. Sống trong hoàng phủ, tuy Phùng Lâm được thương yêu nhưng đây là lần đầu tiên trong đời nàng cảm nhận được sự quan tâm của người khác đối với mình.

Lý Trị quay đầu lại, gượng cười nói: “Anh muội, muội thích gì? Huynh sẽ chịu muội”. Phùng Lâm nói: “Sao huynh lại lo như thế, cả cười cũng rung! Cười chẳng ra cười, thật khó coi!” rồi nàng nhìn mặt trêu Lý Trị khiến cho chàng cũng phải bật cười. Phùng Lâm nói: “Muội không lo gì cả! Sao huynh phải lo. Muội tin Thất sát bạch mi châm không lấy được mạng muội. Đêm hôm qua muội đã uống thuốc giải của lão hòa thượng, chẳng thấy đau đớn gì cả. Ông ta còn bảo muội đến chùa Thiếu Lâm ở Phố Điền. Huynh nghĩ thử xem, nếu muội không sống được bảy ngày, làm sao ông ta nói như thế? Trên đường muội đã chết từ lâu!” Lý Trị mừng rỡ hỏi: “Lão hòa thượng nào? Có còn thuốc hay không?” Phùng Lâm nuốt một viên thuốc rồi nói: “Hòa thượng ấy võ công rất giỏi”. “Nhưng ông ta cũng phải có tên chứ?” “Ông ta không nói muội làm sao biết?” Lý Trị thầm nhủ, chẳng lẽ là cao tăng chùa Thiếu Lâm, hay là trụ trì của chùa Thiếu Lâm ở Phố Điền. Nhưng chùa Thiếu Lâm ở Tung Sơn chẳng phải sẽ gần hơn nhiều hay sao, ôi, mình thật ngốc! Chẳng nhớ ra chùa Thiếu Lâm! Linh đơn diệu dược trong chùa rất nhiều, nói không chừng không cần đến thuốc giải của Đường gia cũng có thể cứu cho nàng”. Lý Trị không biết chùa Thiếu Lâm đã bị thiêu hủy, càng không ngờ rằng Phùng Lâm đã gặp giám tự chùa Thiếu Lâm Tung Sơn mà vẫn không thể nào cứu được.

Phùng Lâm thấy Lý Trị đứng ngẩn ra, nói: “Huynh nghĩ gì thế?” “Huynh muốn cùng muội đến Tung Sơn. Dù chúng ta không cần đi nhanh, ngày mai cũng sẽ tới nơi. Chẳng phải sẽ còn nhanh hơn cả đi Phố Điền hay sao?” Phùng Lâm vỗ tay cười nói: “Muội cũng nghĩ như huynh, này, sau khi chúng ta xin được thuốc giải, lại sẽ tỉ kiếm với cao tăng chùa Thiếu Lâm”. “Chùa Thiếu Lâm là Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ lâm, muội đến Thiếu Lâm không được làm càn”. Lại bảo: “Sư phụ của muội và Bản Không đại sư trụ trì trước kia của chùa Thiếu Lâm vốn quen biết nhau, người trong chùa chắc chắn sẽ tiếp

đã muối". "Thế à? Sao muối chưa từng nghe sư phụ nói?" "Dịch bá mẫu thấy muối còn bé, đâu phải chuyện gì cũng nói!" "Đúng thế, người chê muối lắm lời nên chẳng nói gì cho muối biết" Lý Trị chưng hửng, nói: "Trước kia muối rất trầm tĩnh, giờ lớn lên mới thích nói nhiều phải không?" Phùng Lâm giật mình, thầm nhủ: "Lại hồng hét". Nhưng nàng vốn lạnh lẽo, sắc mặt vẫn bình thản, chẳng hề biểu hiện ra, mỉm cười rằng: "Đối với người gần gũi nhất muối mới lắm lời, đối với người quen bình thường muối đâu thích nói". Lý Trị nghĩ cũng có lý. Phùng Lâm và Dịch bá mẫu tình như mẹ con, nàng nũng nịu trước Dịch bá mẫu cũng là chuyện bình thường. Phùng Lâm thấy chàng mỉm cười, không dám nói nhiều, cẩn thận hỏi dò rằng: "Cựu cựu của huynh đâu?" "Người có chuyện phải quay về Thiên Sơn". Phùng Lâm thở phào, nàng biết Lý Trị tính tình trung hậu, chắc chắn chàng sẽ không biết mình giả làm đồ đệ của Dịch Lan Châu.

Phùng Lâm lại cải dạng nam trang đi cùng Lý Trị, trên suốt quãng đường nàng cứ gọi cho Lý Trị kể chuyện trên Thiên Sơn, không đầy nửa ngày nàng đã biết hết chuyện về Thiên Sơn thất kiếm, mối quan hệ giữa họ cùng tính cách của đồ đệ Dịch Lan Châu.

Tung Sơn là tên gọi chung của hai núi Thiếu Thất và Thái Thất, hôm sau hai người đã đến chân núi Thiếu Thất, lúc này chùa Thiếu Lâm đã bị hỏa thiêu gần một tháng, Lý Trị và Phùng Lâm đứng từ xa nhìn thấy trái núi trọc lóc, rất kinh hãi, hai người lên núi, chỉ thấy một đồng trống hoang tàn.

Phùng Lâm nói: "Sao lại thế này, hay là huynh đã đi nhầm đường. Ở đây chẳng có căn nhà nào, làm sao tìm ra chùa Thiếu Lâm?" Lý Trị nói: "Chùa Thiếu Lâm ở đâu ai mà không biết, làm sao đi nhầm được". Rồi chỉ đồng trống nói: "Muối có thấy đồng gạch kia không? Chắc chắn ở đây đã xảy ra một trận hỏa hoạn". Hai người rất thất vọng, Lý Trị càng đau đớn hơn, thầm nhủ: "Cứu Anh muối chỉ hy vọng ở Thiếu Lâm, mà nay Thiếu Lâm đã bị hỏa thiêu, mình đi đâu tìm linh đơn diệu dược đây?"

Phùng Lâm cười nói: "Huynh lại lo rồi à? Dù không có thuốc giải, muối cũng không đến nỗi chết. Phùng Lâm đã nuốt viên tiểu hoàn đơn cuối cùng, nàng chỉ cảm thấy cổ tay đau nhói chứ chẳng hề gì. Lý Trị nháy lên một tảng đá lớn nhìn ra, chợt kêu lên: "Hình như ở đằng kia có một căn nhà, ồ, còn có một người nữa". Chàng nháy xuống chạy tới phía trước mấy trượng, mừng rỡ nói: "Người này là một hòa thượng". Phùng Lâm nói: "Chắc chắn là nhà sư chùa Thiếu Lâm, chúng ta gọi y!" rồi nàng chum môi huýt một tiếng sáo, người ấy phóng tới như bay, quả nhiên là một hòa thượng. Lý Trị cung kính hỏi: "Xin hỏi pháp danh của đại sư?" hòa thượng nói: "Các người tìm ai?" Phùng Lâm thấy hòa thượng đầu đội mũ sừng dê, mình mặc cà sa màu đen, mắt lộ hung quang, tay cầm một cây trường kiếm sáng loáng, trông chẳng giống như cách ăn mặc của sư chùa Thiếu Lâm, trong tay cầm sẵn phi đao, buột miệng trả lời: "Chẳng tìm ai cả". Lý Trị lại

nói: “Xin hỏi chùa Thiếu Lâm bị đốt từ lúc nào? Vô Trú thiền sư có ở đây hay không?” hòa thượng ấy cười gằn, cao giọng nói: “Các người tìm chủ trì của chùa Thiếu Lâm? Hừ, đến thật đúng lúc, ta đang tìm các người đây!”

Lý Trị giật mình, nói: “Đại sư nói thế là có ý gì?” hòa thượng nói: “Ý gì? Là ta muốn người đi gặp Vô Trú!” cây trường kiếm chột vung ra, quét vù tới một nhát kiếm.

Người này chính là Hải Vân hòa thượng ở lại Tung Sơn canh giữ, y đã canh ở đây gần cả tháng, hôm nay mới thấy người ngoài, thầm nhủ: “Hừ, rốt cuộc cũng có hai tên tiểu tặc tự chui đầu vào lưới”. Lý Trị suýt nữa bị y đâm trúng, chàng phóng mình lên cao mới tránh được nhát kiếm ấy. Hải Vân hòa thượng múa kiếm đâm tiếp, Phùng Lâm phóng ra ba mũi phi đao, Hải Vân hòa thượng vạch một vòng tròn rồi xoay người hai cái, ba mũi phi đao đều bị kiếm phong quét lên trời, rơi xuống sơn cốc trở lại. Lý Trị kêu lên: “Anh muội, đừng động thủ. Nếu muội động thủ huynh sẽ giận đấy!” rồi rút kiếm ác đấu với Hải Vân hòa thượng.

Hải Vân hòa thượng vốn chẳng xem Lý Trị vào đâu, không ngờ chàng ta chỉ mới đánh mấy chiêu mà đã cảm thấy khó hóa giải. Y thất kinh không dám sơ suất, cây trường kiếm kêu lên vù vù, kiếm quang chụp xuống toàn thân, kiếm pháp của Lý Trị tuy quái dị tuyệt luân nhưng cũng không thể nào đánh vào được. Chỉ trong chớp mắt hai người đánh nhau đến hơn năm mươi chiêu, Hải Vân hòa thượng đầu tiên lấy thủ làm công, sau đó lấy công đối công, cả hai bên tám lạng nửa cân, chẳng ai thua ai. Phùng Lâm cứ nhấp nhồm muốn nhảy vào, có điều nàng sợ Lý Trị giận nên không dám tiến lên. Phùng Lâm vốn rất ít nghe lời người khác, chỉ vì Lý Trị thương yêu nàng, nên bất giác nàng đã thay đổi, không thể nào không nghe lời Lý Trị.

Hải Vân hòa thượng đánh được năm mươi chiêu mà vẫn chẳng chiếm được phần tiện nghi nào, chỉ cảm thấy kiếm pháp của kẻ địch quái dị vô cùng, chẳng thể nào nắm bắt được; vốn là y muốn đánh cả hai, nhưng giờ đây lại sợ Phùng Lâm tấn công vào. Lý Trị cũng thầm thất kinh, bởi vì kiếm pháp của Hải Vân hòa thượng nhanh như sấm sét, mỗi nhát kiếm đều như nặng đến ngàn cân, nếu đánh tiếp chỉ sợ sẽ thất bại. Đang tìm cách thoát ra, chợt nghe kẻ địch hú dài, tựa như muốn gọi đồng bọn, trong lòng càng lo, thế là chàng vội đâm soạt ra một kiếm. Hải Vân hòa thượng thấy mũi kiếm của kẻ địch máy động, tựa như đâm ở phần thượng bàn nhưng lại đâm xuống gối, y lùi một bước, chưởng trái bạt ngang ra, tay phải cầm kiếm giơ ngang ngực, phòng thủ cả trên dưới trái phải, dù đối phương biến chiêu như thế nào cũng có thể ứng phó nổi. Không ngờ mũi kiếm của Lý Trị vẩy một cái, đổi hướng đâm về phía huyết tiểu huyết ở trung bàn. Hải Vân hòa thượng không kịp đề phòng, bị mũi kiếm điểm vào, vừa ngứa ngáy vừa tê rần, lập tức cười lên như phát cuồng. Lý Trị cả mừng, xoay người lại kéo Phùng Lâm chạy

xuống núi. Chạy đến lưng chừng núi, phó thủ của Hải Vân hòa thượng là thống lĩnh ngự lâm quân Tần Trung Việt đã đuổi tới, đôi phán quan bút phân ra hai bên trái phải chặn lại giữa đường. Bọn lính canh trên núi Tung Sơn lúc đầu rất nhiều, sau mấy ngày chẳng thấy chuyện gì, Ung Chính lại có việc khác nên dần dần rút đi chỉ còn để lại Hải Vân hòa thượng và Tần Trung Việt. Võ công của Tần Trung Việt tuy không bằng Hải Vân hòa thượng nhưng chiêu số điểm huyết bằng đôi bút phán quan của y cũng rất độc đáo, muốn đánh lui y trong chốc lát là điều không thể.

Đấu được khoảng ba mươi chiêu, chợt nghe Hải Vân hòa thượng gầm lớn đuổi xuống. Lý Trị lạnh mình, huyết tiểu yêu là một trong những huyết gây tê, nằm ở cuối xương sườn mềm, thuộc vị trí của thận tạng, nếu bị điểm trúng chắc chắn sẽ cười như điên không ngừng, sức lực tiêu tan. Nào ngờ Hải Vân hòa thượng chỉ cười một hồi lại có thể chạy xuống như bay, quả thực công lực của y đúng là bất phàm! Phùng Lâm rút đoản kiếm, tay cầm phi đao, Lý Trị nói: “Muội đứng sang một bên, nếu huynh không địch nổi, muội hãy chạy xuống núi trước”. Khi chàng đang nói thì Hải Vân hòa thượng đã đuổi tới.

Lý Trị trước sau đều gặp địch, tình thế thay đổi, đánh được năm mươi chiêu, chiêu số đã dần dần bị kẻ địch vây khốn, Hải Vân hòa thượng vung cây trường kiếm xoáy một cái, keng một tiếng, kiếm của y đã đập vào thân kiếm của Lý Trị, Lý Trị không thể nào triển khai được kiếm chiêu, Tần Trung Việt phân hai cây bút ra, đánh ra một chiêu Song phong quán nhĩ, bút trái xĩa hờ vào mặt, bút phải đâm vào huyết huyền cơ trên ngực, xem ra Lý Trị khó thoát nổi chiêu này.

Phùng Lâm lướt qua một bên, lúc nàng không thềm để ý đến lời của Lý Trị nữa, đã vung tay lên, phi đao bắn ra, Tần Trung Việt xoay người né tránh, cây bút lệch qua một bên, đến khi điểm lại thì đã bị Phùng Lâm ném thêm một mũi phi đao đánh lệch phán quan bút của y, Tần Trung Việt nhảy tránh sang một bên, Lý Trị điểm cây trường kiếm về phía trước, hóa giải chiêu số của Hải Vân hòa thượng, kêu lớn: “Anh muội, chạy mau, đừng xông lên!” Phùng Lâm cười rằng: “Huynh đừng giận, một mình huynh chẳng đánh được lão lừa trọc, sau này hẵng giận cũng không muộn”. Tuy miệng đang nói nhưng tay nàng chẳng hề ngừng, cây đoản kiếm quét ngang về phía Tần Trung Việt.

Võ công của Phùng Lâm rất phức tạp, chỉ trong chốc lát đã đổi sáu bảy loại chiêu số khác nhau, Tần Trung Việt cũng chỉ là hảo thủ thuộc hàng số hai, bởi vậy đầu vầng mắt hoa trước những chiêu số biến ảo vô thường của nàng, sau năm mươi chiêu, y chỉ có thể chống đỡ. Lý Trị luôn miệng quát tháo mà Phùng Lâm không thềm để ý. Đang đấu nhau rất hăng, Tần Trung Việt chợt tìm thắng trong bại, y đánh liều bước sấn tới, gờ hai bút điểm vào huyết mệnh môn ở sau lưng của Phùng Lâm. Kinh công của Phùng Lâm cao hơn y, Tần Trung Việt vừa bước sấn tới, nàng đã chuẩn bị, khi Tần Trung Việt điểm

hai bút đến sau lưng, Phùng Lâm đã điểm mũi chân xoay người nửa vòng, lướt xéo ra, quét kiếm ra phía sau một vòng tròn, hai bút của Tần Trung Việt vừa chạm vào kiếm của nàng, bị nàng xoáy một cái, dùng lực đánh lực chỉ nghe keng keng hai tiếng, hai cây bút đã bị nàng cuộn vượt khỏi tay. Phùng Lâm lại xoay người đâm một kiếm, chặt đứt năm ngón tay của Tần Trung Việt. Tần Trung Việt kêu thảm lẫn người xuống núi.

Hải Vân hòa thượng và Lý Trị đều có sở trường, vốn là không ai thắng ai. Có điều lúc này Hải Vân hòa thượng bị điểm trúng huyết tiểu yêu, tuy có nội công thâm hậu, chẳng hề tổn thương nhưng khí lực đã giảm một chút, vốn đã bị kiếm pháp của Lý Trị chèn ép, nay thấy Tần Trung Việt đã mất mạng, y càng kinh hãi hơn, cây trường kiếm đánh ra một chiêu Lý Quảng xạ thạch, bề ngoài là tấn công tới nhưng thực sự là thoái lui.

Phùng Lâm kêu: “Hòa thượng béo, người có còn cười được không?” rồi vung tay ném ra ba mũi phi đao, Hải Vân hòa thượng đã tấn công ra không thể nào rút về đề phòng, chưởng trái vung chưởng thành gió, đánh bay phi đao, nhưng như thế lực đạo của nhát kiếm đã giảm xuống, nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Lý Trị đâm xuống một kiếm, ở khớp gối của Hải Vân hòa thượng đã bị mũi kiếm chém đứt gân, Hải Vân hòa thượng cũng thật ghê gớm, y nhào người xuống đất rồi lăn xuống núi.

Phùng Lâm cười khanh khách: “Ồ, giống gì thế? Chẳng khác gì chó đói tấp phân”. Nàng cười chưa dứt cũng té nhào xuống. Té ra sau một hồi kịch chiến, bạch mi châm đã lại dâng lên, độc tính phát tác, tuy có tiểu hoàn đơn nhưng chẳng thể nào kìm được.

Lý Trị cả kinh cúi người xuống nhìn, chỉ thấy sắc mặt của nàng vàng ệch, chàng kêu mấy tiếng mà không nghe nàng trả lời. Lý Trị đưa tay sờ ngực Phùng Lâm, chỉ cảm thấy ấm áp, rõ ràng khí vẫn chưa dứt, chỉ là dùng lực quá độ nên ngất đi. Lý Trị liền kề miệng xuống tiếp khí cho nàng. Một lát sau Phùng Lâm dần dần tỉnh lại, lúc này Lý Trị mới thấy xao xuyến trong lòng, vội vàng nhích miệng ra, khẽ hỏi: “Thế nào rồi?” Phùng Lâm nói: “Muội rất khát”. Lý Trị biết độc tính đã phát tác, nói: “Chúng ta tìm một nơi nghỉ ngơi”. Rồi bế Phùng Lâm ra phía sau núi, tìm một sơn động, Lý Trị bế nàng vào động rồi lấy áo khoác của mình đắp cho nàng, sau khi được uống một ít nước, Phùng Lâm đã dần dần tỉnh táo hơn, nàng nói: “Huynh hãy đi đi, cứ mặc muội”. “Anh muội, muội yên tâm, muội sẽ khỏe lại ngay. Huynh sẽ ở bên cạnh muội!” Phùng Lâm lẩm bẩm nói: “Muội không tốt, muội không ở cạnh huynh”. Lý Trị biết nàng nhắc lại chuyện trước kia, nói: “Muội đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, để huynh tìm trái cây cho muội ăn”. Phùng Lâm lại lẩm bẩm: “Muội lừa huynh, muội có lời muốn nói với huynh” nàng nói chưa dứt thì đã ngất đi.

Lý Trị chẳng còn cách nào, chỉ biết nhẹ nhàng vỗ về nàng, một lát sau Phùng Lâm lại tỉnh dậy, miệng há to, tựa như muốn nói gì đó, Lý Trị nói: “Anh muội, muội đừng nói

chuyện, hãy nghỉ ngơi”. Rồi lại lấy tay nải của Phùng Anh định kê đầu cho nàng để nàng ngủ dễ chịu một chút. Nhưng tay chàng chạm vào một vật rất dày, Lý Trị lấy ra xem, té ra đó là một quyển sách, bìa đề bốn chữ lớn “Kim châm độ thế”.

Lý Trị vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, chàng đã nghe mẹ mình nói rằng, kim châm độ thế là tâm huyết một đời của Phó Thanh Chủ. Phần đầu tiên quyển kinh kiếm quyết cũng bình thường, nhưng phần y thư thứ hai là vật hiếm có trên đời. Không biết sao lại lọt vào tay “Phùng Anh”? chàng nghĩ lại, Dịch Lan Châu đã từng cho mẹ mình biết chuyện Chung Vạn Đường chết thảm, bà ta còn bảo quyển sách này chắc chắn trong tay Chung Vạn Đường, đáng tiếc lúc đó quên tìm kiếm. Lý Trị thầm nhủ: “Có thể Dịch bá mẫu bảo Phùng Anh đi lấy quyển sách này. Mình vốn không nên xem lén, nhưng trong sách chắc chắn có cách giải Thất sát bạch mi châm, nay đã lâm vào đường cùng, chỉ đành phải xem trước, nếu may mắn cứu được Anh muội, mình lại sẽ thú thật với nàng”.

Lý Trị lấy quyển y thư ra, bắt đầu đọc từng trang, xem được hơn hai mươi trang chợt thấy đề mấy chữ “bệnh li hồn”. Lý Trị thầm nhủ: “Bệnh này thật là!” nhưng vì vội vàng tìm cách giải độc cho Phùng Lâm chàng lại lật tiếp hơn mười trang nữa, chợt thấy một trang viết rằng: “Cách giải tà độc phi châm”. Lý Trị cả mừng, ra đến cửa động xem cho kỹ. Phùng Lâm chợt trở mình nói: “Huynh làm gì thế?” Lý Trị nói: “Huynh đang xem sách của muội”. Phùng Lâm lại lẩm nhẩm: “Chứng li hồn, chứng li hồn, huynh có hiểu không?”

Lý Trị giật mình, lúc này Phùng Lâm đã nhắm mắt xoay người ngủ thiếp đi. Lý Trị thầm nhủ: “Tại sao nàng lại nhắc đến chứng li hồn, ô, nàng khác hẳn khi ở Thiên Sơn, không nhớ nhiều chuyện lúc nhỏ, chả lẽ đã mắc chứng li hồn? Chuyện này sau hẩn tính, mình phải tìm cách giải độc trước”.

Võ Thành Hóa tinh thông y lý, Lý Trị cũng học được nhiều điều ở ông ta nên có thể hiểu được những điều trong sách nói. Xem qua một lượt, chàng cả mừng, té ra cách giải Thất sát bạch mi châm cũng giống như cách giải những loại độc khác, không cần phải nhờ thuốc giải mà có thể dùng phương pháp châm cứu của Phó Thanh Chủ. Trước tiên dùng ngân châm đâm các huyệt đạo có liên quan, sức đề kháng trong cơ thể sẽ được kích thích, từ đó giảm bớt độc tính, cuối cùng dùng ba đậu cho người uống đại tả, chất độc sẽ theo phân bài tiết ra ngoài, còn ngân châm rất nhỏ, dù không lấy ra được cũng chẳng có hại gì.

Lý Trị mừng rỡ gấp sách lại, nhưng chợt nhớ ở nơi núi rừng hoang vắng, chẳng có ngân châm để châm cứu lại chẳng có ba đậu, biết làm thế nào đây. Nghĩ ngợi một hồi, chàng mới nhìn ra ngoài động, khắp nơi đều là cây trúc, thầm nhủ: “Mình gọt tre làm châm, có lẽ cũng được. Cũng có thể dùng thuốc khác để thay cho ba đậu, tóm lại làm

cho người bệnh đại tả là được”. Chàng nhớ có một loại vỏ cây, ăn lúc còn hươm hươm sẽ bị tiêu chảy, chắc có thể thay cho ba đậu.

Lý Trị thấy Phùng Lâm đã ngủ say, thế rồi mới cởi áo đắp cho nàng rồi ra ngoài động tìm trái cây. Đi ra khỏi cửa động, nhìn xuống sơn cốc chợt thấy có một bóng người tập tễnh bước lên, cứ đi hai bước lại dừng một bước, có lúc lại rên rỉ, nhìn kỹ lại thì thấy đó chính là hòa thượng bị mình đâm bị thương lúc nãy. Thầm nhủ: “Ồ, té ra tên này chưa chết”. Lý Trị không rảnh quan tâm tới ý, thế là đi tìm trái cây, tìm nửa ngày cũng đã thấy. Lý Trị chọn năm sáu trái hường hường rồi chặt cành tre vót thành kim nhọn đem về động.

Lúc này Phùng Lâm đã tỉnh, không thấy Lý Trị thầm nhủ: “Ồ, chàng ta bỏ mình ra đi, cũng đáng lắm”. Lý Trị đã trở về. Phùng Lâm nói: “Sao huynh vẫn chưa đi? Muội tứ chi vô lực, trong người khó chịu muốn nôn, đầu nhức miệng khô, chắc là không thể cứu được nữa. Huynh hãy trở về Thiên Sơn mà tìm Anh muội của huynh đi”. Lý Trị tưởng nàng thần trí không tỉnh táo, cười rằng: “Chẳng phải Anh muội ở đây sao? Muội hãy yên tâm, huynh sẽ trị cho muội, đảm bảo muội sẽ khỏe ngay”. Rồi kéo Phùng Lâm dậy, nói: “Anh muội thứ lỗi, đừng trách huynh vô lễ”. Phùng Lâm nói: “Sao?” Lý Trị nói: “Hãy vén ống quần lên để huynh châm cứu vào huyết đạo cho muội”. “Huynh đừng phí công nữa!” nàng thấy Lý Trị lộ vẻ nôn nóng, chợt cười nói: “Được, muội sẽ để huynh trị”.

Lý Trị dùng thức châm đâm vào các huyết đạo của nàng, để nàng ngủ một hồi, đến lúc chạng vạng thức dậy, Phùng Lâm thấy đói rã cả ruột, Lý Trị cả mừng: “Tạ ơn trời đất, thế là xong rồi! Muội có muốn ăn trái cây không? Trái cây này ngọt lắm”.

Chính là:

Một đôi người có duyên, hoạn nạn thấy chân tình.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -